

[Holger K. Nielsen]

gå videre i unionsudviklingen, og at det derfor er omsonst at forsøge at ophæve undtagelserne i 1996. Det vil der simpelt hen ikke være flertal for; dette budskab skal sendes til de andre EF-lande.

Vi skal styrke dialogen mellem ja- og nej-sigere. Det nye EF-råd kan blive et vigtigt instrument, men nødvendigheden af denne dialog stiller store krav til de partier her i Folketinget, som skal bære den nye EF-politik igennem. Der er altså også her brug for åbenhed i EF-debatten.

Jeg synes som andre, at det var særpræget at opleve, at den danske regering på topmødet udøvede en lukkethed, der ikke svarer til, hvad vi faktisk blev enige om i det nationale kompromis skulle være den nye praksis inden for EF. Jeg håber, det var en svips, og håber, at det er sidste gang, vi ser regeringen udøve en sådan lukkethed. Der er behov for reel åbenhed i forhold til EF-debatten.

Vi fik en ny regering i januar, en regering, som SF ikke var begejstret for; det er vi fortsat ikke. Der er en historisk tradition for, at Socialdemokratiet, med Jeppe Aakjærs ord, skal være de fattiges værner og de riges ris, men man må sige, at tingene på det sidste er vendt på hovedet, hvad man kan forvise sig om ved at se det seneste nummer af Børsens Nyhedsmagasin.

Her kan man på forsiden se et billede af skatteministeren, som står på taget af Skatteministeriet og spejder ud mod fremtiden. Det er ikke til at se på billedet, hvad han spejder efter. Det er måske de mange mandater, som partiet taber ifølge meningsmålingerne i øjeblikket, jeg ved det ikke, men mere interessant er teksten: »De riges nye ven. Velkommen til skatteminister Ole Stavads gavebutik. Topdirektører tjener 117.000 kr. på skattereformen.«

Det er jo interessant! Og inde i bladet dokumenteres det, hvordan de klareste vindere i skattereformen er de typiske direktører. Ifølge Børsens Nyhedsmagasin vil denne gruppe, der jo også er bladets kernelæsere, få en direkte jackpot-effekt. Analysen bekræftes af de oplysninger, vi har fået fra Skatteministeriet under behandlingen af lovforslaget. Tendensen er klokkeklar: Jo mere du tjener, jo større skattelettelser får du.

Det er endda ikke nødvendigt at gå helt til direktørniveauet, vi kan jo se på os selv som

folketingsmedlemmer. Er det virkelig rimeligt, at et almindeligt folketingsmedlem som mig skal have næsten 20.000 kr. årligt i skattelettelser, hvorimod en typisk SiD'er vil få omkring 5.000 kr., før de grønne afgifter er betalt? Er det rimeligt, at der er lavtlønskombinationer, som efter grønne afgifter vil få direkte tab på reformen?

Den nuværende statsminister har gjort en stor dyd ud af at tale moral i politik, men det er vel egentlig i fordelingsvirkningen af en ny skattereform, vi kan se, om der virkelig er indhold i de mange fine ord. Det er der ikke her. Jeg forstår godt, at mange Socialdemokrater har tømmermænd oven på denne skattereform, og at DSU direkte har kritiseret den.

Derimod må jeg tilstå, at hysteriet fra Venstre og De Konservative er uforståeligt. Mon det dog ikke er således, at mange folketingsmedlemmer fra de to partier og mange borgerlige vælgere, når de kommer i seng om aftenen og lyset er slukket, folder hænderne under dynen, beder en stille bøn og siger: »Kære Vorherre, vil du ikke nok sørge for, at denne skattereform bliver vedtaget, for jeg har så mange fordele af den!« Jeg tror det. Og i hvert fald er det karakteristisk, at det specielt er de velstillede, der får fordelene af denne skattereform.

Regeringens politik er udtryk for det, som den amerikanske økonom John Kenneth Galbraith har kaldt tilfredshedens kultur eller »Tilfredshedens tyranni«, som hans bog er oversat til på dansk. Hans påstand er, at politikerne er optaget af at tilfredsstille de velstillede midtergrupper, som er deres primære vælgere. Skattelettelser og offentlige udgifter, som især middelklassen gør brug af, har større lydhørhed end hjælp til den underklasse, som vælgermæssigt ikke betyder noget. Det er en afspejling af, hvad vi i Danmark kalder to tredjedels-samfundet.

Det er muligt, at regeringen kan vinde stemmer på skattelettelser til især de velstillede, en arbejdsmarkedspolitik, som skubber flere ud af dagpengesystemet, og en hård flygtningepolitik; men er det virkelig prisen værd?

Forordet til den danske udgave af Galbraiths bog er skrevet af en Svend Auken, og han skriver følgende: »Der er også et tiltrængt opgør med de nykonservative strømninger, der er blevet mondæne de mest overraskende steder. Selv i den socialdemokratiske bevægelse er